

فرخنده باد اول ماه مه

گرتودوروی ندهی تن به کار یکسره نابود شود روزگار

بار دیگر اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت) ، روز نمایش اتحاد کارگران سراسر جهان فرا میرسد. روزی که کارگران همه کشورها سوای رنگ، ملیت و مذهب فرار رسیدن زندگی آگاهانه خویش را در پیکار بخاطر رهایی از بیکاری، گرسنگی، استثمار و بینوائی جشن میگیرند. خواست همه کارگران جهان محو و نابودی سیستم استثماری و بنا نهادن جهانی بری از جنگ و فاشیسم و بربریت و همه مظاهر وجودی نظام انگلی سرمایه داری است.

امسال درشرایطی به استقبال این خجسته روزکارگری می رویم که رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی حداقل دستمزد کارگران را ۲۱۹ هزار تومان درماه تصویب کرد درحالی که طبق بر آورد کارشناسان اقتصادی خود رژیم جمهوری اسلامی حداقل حقوق کارگران می بایست بین ۶۰۰ الی ۷۰۰ هزار تومان تعیین میشد تا زیر خط فقر قرار نگیرند. حد اقل دستمزد با توجه به سطح تورم و گرانی کمرشکن باید یک میلیون تومان درماه باشد که متاسفانه چنین نیست و کارگرایانی با توجه به این وضعیت فلاکتبار به سختی می تواند از پس هزینه های سنگین روزمره برآید. اوو خانواده اش مجبورند با توجه به اجاره های سرسام آور دربیغوله های حلبی آبادها زندگی کنند و امکان ابتیاع پوشاک، دارو و وسایل اولیه زندگی را ندارد و فقر و گرانی هر روز بیشتر حلقومش را میفشارد. طبیعتا چنین شرایط غیرقابل تحملی نمی تواند موجب برانگیختن خشم و تنفر کارگران نسبت به جمهوری اسلامی این نماینده سیستم کل نظام سرمایه داری ایران و آفازاده های دزد و مفتخور نگردد. اعتراضات امید بخش کارگران دریک سال اخیربویژه کارگران هفت تپه برای دریافت حقوق معوقه و اضافه دستمزد، علیه خصوصی سازی کارخانجات و اخراج سازهها، مبارزه برای تشکیل سازمانهای حرفه ای مستقل ازدولت و... با قاطعیت ادامه داشته و لقمه های چرب و نرم سرمایه داران آمیخته با زهر ترس بوده است. رژیم جمهوری اسلامی سعی میکند مشکلات بازارکار ایران را که نتیجه مستقیم سیاست اقتصادی سرمایه دارانه آنهاست به گردن کارگران افغانی بیاندازد ودرمیان طبقه کارگر که طبقه واحدی درجهان است و باید برای همبستگی برادرانه و جهانی خود بخاطر نجات ازقید سرمایه داری مبارزه کند، تفرقه ایجاد نماید.

طبقه کارگر ایران در اثر اینکه تا آخر انقلابی است، بیش از هر طبقه دیگر تشکل می پذیرد، با متری ترین رشته اقتصاد یعنی صنعت سر و کار دارد و رشد او با رشد صنعت همراه است، ایدئولوژی او یعنی مارکسیسم- لنینیسم یگانه ایدئولوژی علمی و تا آخر انقلابی است، تجارب او در مبارزه بیش از هر طبقه دیگر است بحق این طبقه رسالت و شایستگی رهبری انقلاب ایران را دارد و چنین انقلابی چیزی جز انقلاب سوسیالیستی نمی تواند باشد. لیکن تجربه مبارزات کارگران ایران و جهان ثابت کرده است که شرط موفقیت طبقه کارگر در مبارزه علیه بورژوازی وحدت و تشکیلات است. طبقه کارگر درمبارزات مستمرش به حزب واحد لنینی احتیاج دارد و بدون پیوستن به چنین حزبی نمی توان از پیروزی نهائی بر بورژوازی سخن گفت. زیرا پیکار خود جوش و صنفی کارگران خود به خود ناظر بر نابودی سیستم سرمایه داری نبوده و در ماهیت خود مبارزه ای است اساسا رفرمیستی و قابل تحمل برای سرمایه داری.

اما آنچه طبقه کارگر ایران باید درجش اول ماه مه امسال مطرح کند مربوط است به مبارزه در زیرشعاربازگشت کارگران اخراجی برسرکارخود، مبارزه علیه سیاست اخراج سازی کارگران،

مبارزه علیه خصوصی سازی صنایع و واحد های تولیدی بویژه صنایع نفت، مبارزه در زیرشعار آزادی فوری و بی قید و شرط منصور اسالو رئیس سندیکای شرکت واحد تهران ، آزادی فعالین زن و کلیه دانشجویان و همه کسانی که بخاطر اعتراضات علیه سرکوب و بیدادگریهای رژیم در زندان بسر می برند، مبارزه برای دریافت حقوق معوقه، مبارزه برای اضافه دستمزد به نسبت سطح رشد تورم و افزایش هزینه زندگی، مبارزه برای تضمین امنیت شغلی که عامل تضمین این امنیت وحدت و تشکیلات خود کارگران است، مبارزه برای حق دارا بودن آزادانه تشکلهای مستقل کارگری، افشای کاربدستان رژیم در زیر شعار سرکوب کارگران خواست امپریالیسم و صهیونیسم است ، مبارزه در زیر شعار خواست فوری و بی قید و شرط اشغالگران امپریالیست از خاک عراق و افغانستان و محکوم کردن تجاوز وحشیانه صهیونیستها به فلسطین و رژیمهای دست نشانده و استعماری و مبارزه در زیر شعار اتحاد و همبستگی کارگران و خلقهای سراسر جهان علیه تجاوزات امپریالیستی و تهدیدات نظامی ملل.

بدیهی است که هیچ یک از اینها نه با مزاج رژیم جمهوری اسلامی سازگار است و نه با مزاج اپوزیسیون ارتجاعی و وابسته به آمریکا و اسرائیل که مشوق تحریم اقتصادی و تجاوز نظامی به ایرانند.

برای رهایی از قید ارتجاع، سرمایه داری و امپریالیسم و جلوگیری از جنگهای خونین و غارتگرانه راهی بجز انقلاب سوسیالیستی باقی نمانده است. نفی عنصر قهر و منع توده های لگد کوب شده از قیام و انقلاب بر علیه توحش و بربریت جهان سرمایه، به معنی تأیید اوضاع اسفبار کنونی و جبهه سائی درمقابل آن است و بی تردید چنین امری فاصله عمیق بین محافل گوناگون رفرمیستی رویونیستی و مارکسیسم-لنینیسم را بنمایش می گذارد.

کارگران جهان تنها از طریق اتحاد و پیکارهای بی امان بر علیه سرمایه داری و امپریالیسم جهانی و تنها از طریق انقلاب و راهی که لنینیسم نشان میدهد قادرند قدرت سیاسی را به کف گرفته و آینده تابناک بشری را با دستان پرتوان خود رقم زنند. این راه رهایی بشریت و راه تحقق حقوق بشر برای همه کارگران و زحمتکشان است.

فرخنده باد اول ماه مه روز نمایش پر قدرت اتحاد کارگران جهان!

سرنگون باد رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی!

زنده باد سوسیالیسم این پرچم نجات بشریت!

حزب کار ایران (توفان)

اردیبهشت ماه ۱۳۸۷

toufan@toufan.org

www.toufan.org